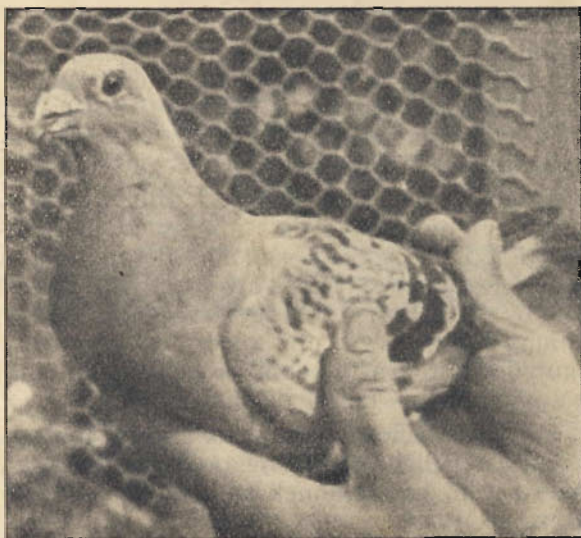

CONSTANCE

Vzpomínka průvodce holubů.

Po úmorné práci a přípravách konečně pozdě večer opouštěli jsme Prahu. Nový Bohumín stihli jsme v časných hodinách ranních a po snídani započali jsme s nutnými přípravami za pomoci p. Škuty ku převzetí poštovních holubů. Po ošetření holubů a jich nakrmení opouštěli jsme druhý den v noci Nový Bohumín, abychom ve čtvrtek odpoledne pozdravili Rumunsko. Po celní prohlídce, která ač zdoluhavá a neobejde se nikdy bez výtek, přece jen jest zajímavá. Konečně v pátek ráno přijeli jsme do Bukurešti, kde nás očekával důstojník s vojskem, aby část holubů byla převzata a dopravena na stadion k vypuštění druhého dne. Pan Lébr, který zůstal k obstarání této části holubů, mohl by mnoho a mnoho vypravovati o svých strastech a slastech, které v Bukurešti zažil. Zbytek transportu odejel pak do Constance. Tam nás přivítal mile kapitán Popovič a dal ihned dopravit do vojenského kasina, vzdáleného asi 10 minut od nádraží, holuby, abychom je mohli náležitě na otevřené verandě kasina ošetřiti. V sobotu ráno ještě za šera přijela vojenská auta a odvezla nás na letiště. Tam po zvěrolékařské prohlídce byli všichni vypuštěni o 4. hodině ranní, vzletli za ranních červánků a hned utvořili dvě hejna. Jedno z těchto vzneslo se do ohromné výše nad mořem a chvíli kroužilo, než zmizelo. Pohled úchvatný a nezapomenutelný. Druhé hejno již po několika zakrouženích odlétlo směrem domů. Smutno a ticho bylo; koše prázdné, bez vrkání a pohybu. Vraceli jsme se do Constance a vzpomínali na celou dobu transportu, zejména na sháňku vody na každém nádraží, kde bylo nutno se

Čs. 35-D1-10, holubička, která proletěla v roce 1935 s úspěchem dvakrát Revnice, v roce 1936 Louny a Nové Zámky 420 km, v roce 1937 Třebíč a v roce 1938 Levice 420 km a Bukurešť 1142 km. Pochází z chovu p. Vavrocha a jest v majetku p. Františka Sauera, člena spolku „Express“ v Domažlicích.

spolucestujícími přímo bojovati o každou kapku vody, a my ji potřebovali 4 konve, abychom mohli hasiti stálou žížeň našich holubů. Starali jsme se o holuby jak jsme mohli, neboť máme je rádi a víme, co znamená zklamání naděje. Vzpomínám na Constancu, na krásné lázeňské město na břehu Černého moře, v duchu děkuji všem těm, kteří nám byli nápomocni a kteří z nich byli tak milými hostiteli, jako kapitán Popovič, ale s ohledem na trať, kterou musí naši holubi při návratu absolvovati, věřím, že bude-li umožněno závoditi ze západu, obrátíme se tam.

Josef Petřík.

PRAKTICKÉ POUŽITÍ POŠTOVNÍCH HOLUBŮ

Jeden z vynikajících technických časopisů belgických „Presse-Publicité“ přinesl tento zajímavý článek:

Poštovní holub nedohrál ještě svou úlohu při rychlém podávání zpráv.

Nemůže-li býti použito belinografů, telefonu aneb letadla, je to poštovní holub, který přijde v úvahu.

Žijeme, jak se zdá, v době pokroku a rychlosti. Všechny vynálezy ty nejnovější a nejsensáčnější byly dány do služeb tisku.

Obrázky jsou vysílány radiem, v podávání zpráv jsou dobývány rekordy, chceme jíti stále rychleji a rychleji vpřed.

Nicméně čas od času živelní pohroma, která zničí telefonní linky neb zatarasení, které zdrží i to nejrychlejší vozidlo, propůjčuje proslulému poštovnímu holubu význačné místo, které již tak dlouho zastává.

„Presse-Publicité“ již několikrát uváděl použití tohoto dopravního prostředku v Ja-

Před vypuštěním poštovních holubů na krátkou vzdálenost; pp. K. Čáp a Jakoubek, členové spolku „Pro vlast“ na Král. Vinohradech.

ponsku a Anglii při kriketových zápasech. Avšak ve Spojených Státech je časopis „New York Journal and American“, který zachovává první místo svým holubům a používá jich, aby překonal své kolegy v rychlosti podávání zpráv a fotografických negativů.

Jeden z nejsensačnějších rekordů byl dosažen, když bývalý starosta Jimmy Walker se vrátil z Evropy před několika lety. Holub, který nesl článek podepsaný bývalým starostou, byl vypuštěn cestou na širém moři. Když Jimmy Walker vystoupil z lodi, byl očekáván skupinou fotografů, koupil si časopis, v němž na první straně našel již zasláný článek.

Při base-ballových zápasech jest činnost agentů okřídlené služby ještě větší. Fotografové berou jeden snímek za druhým. Filmy, které se ihned vyjmou z aparátu, jsou ukládány do malých kovových kapslí a holub, opatřen tímto cenným balíčkem, se objeví po 9 minutách na střeše „New York Journal“.

Při povodni v roce 1936 byli holubi jediným rychlým prostředkem spojovacím.

Když byla zahájena plavba „Queen Mary“, byli to opět holubi, kteří byli nejprve zasláni do Anglie, pak vypuštěni 161 mil od břehu a přinesli fotografie o odjezdu a přeplavbě.

Cesta, kterou je třeba vykonati, nebývá vždy stejně dlouhá. Když Corrigan, žertovný Ir, který si spletl cestu a přeletěl Atlantický oceán, byl slavnostně uvítán v New Yorku, spolupracovali holubi se svým sokem — letadlem. Byli naloženi na palubu stroje, který se měl vznést v době, kdy se konaly uvítací

obřady. Jako jindy tak i tentokráte byly negativy uloženy do kapslí a aby holubi nemusili tak dlouho letěti, míjelo letadlo budovu časopisu právě ve chvíli vypuštění, takže holubi se snesli toliko na své holubníky. Za 11 minut byly negativy již v tisku.

Jinak, zdá se, že holubi považují za věc cti konání svého poslání. Zde důkaz: Na počátku jejich používání nosí jakousi výstroj, která jim do jisté míry překáží při letu. Jeden z nich zachytil se za ocas jako do pouta a byl nucen přistáti. Jeden mimojducí ho sebral na newyorské ulici a po jeho zjištění zavolal „New York Journal and American“ a poslal ho zpět v uzavřeném taxi. Po jeho návratu do holubníku bylo zjištěno, že jeho tlapky byly umazané. Holub nemohl doletěti k vytčenému cíli a proto kráčel. Tato profesionální svědomitost — můžeme-li to tak nazvati — přispěla rozhodně k utvoření skutečného sboru poštovních holubů. Dnes „New York Journal American“ chová 170 holubů vždy připravených k vykonání různých poslání. Průměrná rychlost dosažená holubem je 1500 m za minutu a rychlostní rekord byl docílen holubem, který přinesl z Filadelfie obrázek zápasu kopané; při příznivém větru vykonal 116 km za hodinu.

V době letu má holub určité výhody. Letí rychle, nemusí bráti zřetel na různé silniční řady, ani na zatarasené cesty. Nikdy neopomene navrátiti se do holubníku a je podivuhodné, že ani jeden z velikých denníků ve Francii a u nás nepomýšlel doposud na jeho upotřebení.